

PE 2020/42 – 27 de març de 2020

A tota la Província, jesuïtes i col·laboradors

Estimats amics i amigues en el Senyor:

Al mes de febrer de 2020, ningú podia tenir previst ni imaginat que una pandèmia així ens afectaria tant. Les possibilitats que passés eren remotes i s'assembla a l'optimisme en els anys anteriors al 2008, quan ja els experts avisaven de riscos, als quals no es va fer cas. Des de fa gairebé dues setmanes, hem anat entrant en aquesta espiral. Quan em llevo, noto que han canviat totalment les meves rutines i em trobo de l'inrevés. Ja no tinc visites a les comunitats o obres, ni sortides fora de la casa, ni passejades per la ciutat. Suposo que a tots ens passa exactament el mateix, i tractem de portar-ho el millor possible i cívicament. I amb notícies directes que hi ha entorns on s'està arribant a punts dramàtics i de forta debilitat.

Voldria expressar a tota la família ignasiana, amb les seves diferents formes de relació i vinculació, a cada persona que s'acosta a les nostres obres apostòliques, socials o educatives, a tot el personal i als meus germans jesuïtes, que estem cridats a recollir les experiències que anem vivint des de l'agraïment per tanta generositat davant els diferents efectes perniciosos del COVID. Tant l'espiritualitat ignasiana com la visió universal a la qual se'ns convida, poden donar-nos sentit en aquests moments.

El primer que us vull dir és molt senzill: **gràcies**. En aquests moments on s'han succeït informacions en escala cada vegada més preocupant a Espanya i al món, s'han activat formes de comunicació telemàtica entre nosaltres. En cada missatge o cada trucada, hi ha un interès genuí per altres persones, per les seves famílies, per la salut dels que estan en el "front" sanitari o estratègic, per la continuació de les activitats de forma digital,... La col·laboració ha estat màxima i apareix un sentiment natural de fraternitat, solidaritat i compassió natural davant el dolor, especialment, dels que pateixen directament aquesta malaltia o que, fins i tot, han marxat cap a Déu de manera brusca i solitària. Gràcies per mantenir-nos en contacte dins de les diferents obres, plataformes i sectors, gràcies per atendre trucades solidàries, gràcies per innovar en la manera de cura de l'alumnat, de les persones migrants, de la gent gran, dels nens i adolescents en acolliment residencial, i de tantes persones que compten amb temps i tenen set de Déu i de Jesucrist. Gràcies perquè aquí trobem el cor del que som. És el ressò de la petició d'Ignasi de Loiola per a aquests temps: "*coneixement intern de tant de bé rebut (fins i tot enmig de contradiccions), perquè jo enterament reconeixent, pugui en tot estimar i servir la seva divina majestat*" (Ex. 233).

Des d'aquesta visió profunda, estem, com laics o laiques i com a jesuïtes, cridats a tornar a allò que fonamenta les nostres vides. Entre antics alumnes, alumnat actual, famílies, voluntaris i tot el personal ens trobem paralitzats per fora, potser, però no per dins. És ara quan es pot mostrar la nostra **ànima ignasiana** que impulsa cadascuna de les activitats que fem per al bé comú, uns en la sanitat, altres en subministraments, altres en producció, altres a l'espera solidària, en l'estudi i la investigació, en l'educació, en l'ajuda puntual, en l'oració silenciosa i imperceptible o en l'eucaristia que ens segueix unint en la

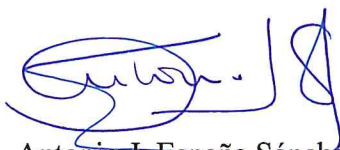
distància. El "principi i fonament" s'estableix sobre la contemplació com a éssers estimats per Déu, amb tot el que som i tenim, des de la nostra limitació sempre humana i real, ara ferida per un diminut i imperceptible germen. Aquest sòlid fonament es pot enfortir aquests dies en el silenci, en veure "com Déu em mira" (Ex. 75) sense jutjar-me sinó trucant a articular la llibertat. Per això, cal ara cuidar-nos, preocupar-nos, transcendir-nos i fer-nos responsables en la mesura de les nostres forces. Tot això és la clau ignasiana, que ens uneix i en la que ara ens toca aprofundir i progressar per al bé del món.

Finalment, tot el viscut o après en entorns jesuítics ens porta a **ampliar la mirada i fer-la universal**. A les nostres societats s'ha instal·lat la por al que és estrany, i s'han ideat diferents formes de barreres per territoris, per cultures, per a sistemes... Potser ens cal incloure, entre les prioritats diàries, aprendre a construir una dinàmica més internacionalista i menys plena de localismes tancats en el segur. Ara els estats nacionals estan sortint al pas de la crisi. Quan toqui a països amb menys vertebració política i econòmica, probablement el drama s'acrecerà molt més. Per solucionar-lo només el concert obert i solidari entre tots i totes pot organitzar accions globals més justes i responsables. Les idees del passat basades en enfortir les organitzacions internacionals porten anys de debilitament que ha provocat una tensió més gran entre potències i una inseguretat més gran a escala mundial, que fa mal als més pobres. El discerniment pot oferir un tarannà obert i que explori fórmules noves, superant l'estatalisme tancat en si mateix. A cada un li toca donar el poc que té, com la vídua que va observar Jesús al temple, imatge plena de qui surt de si mateix (Lc 21, 1-4).

Encara és aviat per saber què passarà, s'acosten temps complicats per l'aturada econòmica, per l'efecte dòmino proper, pel més que possible augment de la desocupació i per la lentitud de les mesures en tots els camps des del polític al social. Les persones més afectades, per tot això, han d'estar en la nostra mirada, en el nostre cor i en la nostra acció futura. Quan comencem a remuntar, seran elles les més danyades i a les que haurem d'acompanyar en línia amb l'opció 5 de el Projecte Apostòlic de Província.

Per al món, és un terreny inexplorat. Precisament a causa d'això, des de diverses claus ignasianes com l'examen, el discerniment en comú o el treball en equip coordinat, podem oferir una lectura creient. Acabo amb aquesta invitació del P. General, Arturo Sosa, a una oració més universal i compromesa: "M'uneixo a l'oració de tot el cos de la Companyia de Jesús, de l'Església Catòlica, de les esglésies cristianes, d'altres religions i creences, com de tots el que amb la seva actitud solidària busquen i troben maneres apropiats de continuar donant un cop de mà". Com a món adolorit en moments d'incertesa, tant de bo sentim més de prop la humanitat i, per mitjà d'ella, al mateix Déu de Jesús.

Una abraçada a tots

Antonio J. España Sánchez, S.J.
Provincial de España